

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Dvb. 1. Vtrum in Sacramento Ordinis conferatur gratia & character: & an
character Ordinis supponat characterem baptismi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

2. Obiectio
quod una
potestas
in altera
contineat
tur.

Obijcitur Secundò: Characteri sacerdotali annexa est potestas remittendi peccata; sed hic character imprimatur *porrectione calicis*: ergo etiam tunc datur potestas remittendi peccata.

Integra
Sacerdotis
potestas
duabus po-
testatibus
constat,
vt & inter-
ger chara-
cter duobus
characteri-
bus.

Respondeo: Integro characteri sacerdotali annexa est illa potestas remittendi peccata: qui autem porrectione calicis imprimitur, non est integer: nam integer ex duobus constat characteribus, sicut integra Sacerdotis potestas duabus potestatibus constat, quæ diuersis symbolis externis conferuntur. Neque hoc est absurdum, aut contra communem sententiam, vt Sotus existimat. Quando enim datur potestas consecrãdi, datur solùm character huic potestati respondens, in quo hæc potestas fundatur: & quando datur potestas remittendi peccata, datur alius character, cum sit alia potestas, quæ proinde in alio characteri fundari debet. Neque est vlla ratio, cur non sint duo characteres, sicut sunt duæ potestates.

Dices: Non imprimi nouum characterem per impositionem manuum, sed extèdi dumtaxat priorè.

An, &
quomodo
dici possit
extèdi
Character
vel Potest-
tas Sacer-
dotalis.

Respondeo: Si verè extenditur, ergo reale aliquid ei additur; ac proinde aliquid noui imprimitur, quod nos volumus. Quo modo etiã potestas sacerdotalis potest dici extèdi per impositionem manuum ad remissionem peccatorum, quæ potestas antè solùm se extendebat ad consecrationem; nihilominus tamen aliqua vera & noua potestas conferuntur, quæ antè non inerat. Si autem non verè, sed solùm significatiuè extèdatur character, sequetur etiam per impositionem manuum non dari veram potestatem aut gratiam, sed solùm significari potestatem & gratiam antè datam; quod falsum esse ostendimus.

3. Obiectio
ex Cap.
Presbyter,

Obijcitur Tertio: In Capitulo Presbyter, de Sacramento non iterandis, definitur, inquit Sotus, *Impositionem manuum non esse de essentia Sacramenti, sicut nec in Subdiacono.*

Soluitur.

Respondeo: Nihil tale dici, sed contrarium insinuari. Sic enim dicitur: *Presbyter & Diaconus cum ordinantur, manus impositionem tactu corporali (ritu ab Apostolis introducto) recipiunt. Quod si omis- sum fuerit, non est aliquatenus iterandum, sed statuto tempore ad huiusmodi Ordines conferendos caute supplendum, quod per errorem extitit prætermis- sum. Quod autem contrarium insinuetur patet: nam pari modo requirit impositionem manus ad ordinationem Presbyteri, & Diaconi: atqui in ordinatione Diaconi est omnino necessaria; vt patet Acto- rum 6. vbi per solam manus impositionem & orationem ordinati sunt Diaconi, hæc porrectione libri Euangeliorum, qui tum nondum extabat: ergo manus impositio erat omnino necessaria materia: ergo pari modo in Sacerdotio est necessaria. Deinde, si solùm est cæremonia, cur dicitur *debere caute suppleri tempore ad Ordines conferendos constituto*? Nam quouis tempore suppleri posset, imò parum esset necessarium.*

DVBIVM VII.

Virum contactus materia sit necessarius ad essentiam huius Sacramenti?

15
Quidam
negãt.

Perique Doctores tenent non esse necessariũ. D. Thomas hic, Caietanus in Summa, verbo *Ordinandi*. Dominic. Soto q. 1. a. 2. Victoria q. 230. Ratio est: tũ quia hoc Sacramentũ consistit potius in traditione, quàm in acceptione, vt Concil. Flor. indicat; tum quia censetur aliquis accipere, quando manus extendit ad comprehendendũ id, quod porrigitur.

Hæc sententia probabilis est, non tamen certa. Vnde contrarium tutius est, & in praxi seruandũ, nempe, vt ea quæ porriguntur, benè tangantur, præsertim in Sacerdotio, vbi *calix & patena tangenda*. Si enim altera sententia fortassis in re, vera non sit, excusaberis quidem à peccato, quòd bona fide non tetigeris; tamen hæc bona fides non poterit supplere defectum essentialem Sacramenti. *Hostia* autem satis contingi censetur, dum tangitur *patena*; sicut *vinum*, dum *calix* tangitur. Bonum tamen est esse diligentem etiam in *Hostia tangenda*. Aduerte tamen: Non esse necessarium, vt contactus materiae, & formæ prolatio simul fiat: satis est vt moraliter simul fieri censentur, etiam si alterum nonnihil præcedat alterum. Ita Sotus hic & alij.

Sententia
aucto-
rior, & in
praxi ser-
uanda.

Notandum circa ea, quæ D. Thomas habet hic q. 34. a. 5. in Corpore, & ad 3. quædam non videri solida, nisi benignè explicentur. Nam Primò certũ est, spirituale potestatem, quæ confertur in hoc Sacramento, nõ solùm causari à Ministro, sed etiam ab ipso Sacramento, ac proinde à materia & forma huius Sacramenti. Quare hæc materia & forma non tantum adhibentur ad determinandam potestatem, quæ à Ministro traditur, sed etiam ad causandam: quin imò Minister non causat immediatè ipsam potestatem, vel characterem, vel gratiam, sed solùm mediante Sacramento. Secundò certum est, effectum, qui in alijs Sacramentis confertur, non solùm esse à Deo, sed etiam à Ministro, quamuis mediante Sacramento. Vnde ex hac parte non videtur statuendum discrimen inter Sacramentũ Ordinis, & alia Sacramenta. Verum hoc solùm differunt, quòd effectus huius Sacramenti deriuatur à Ministro, tanquam à causa vniuoca, sicut potestas à potestate; in alijs Sacramentis, effectus non ita à Ministro descendat, sed solùm tanquam ab eo, qui applicat materiam habentem diuinitus virtutem Sacramentalem. Et hoc videtur velle D. Thomas.

16
D. Thott,
benignè
explicadus.

CAPVT II.

De effectũ huius Sacramenti.

DVBIVM I.

Virum in Sacramento Ordinis conferatur gratia & Character. Et an Character Ordinis supponat Characterem Baptismi?

Respondeo & Dico Primò: In Sacramento Ordinis confertur gratia & character. De gratia, patet ex dictis supra du. 3. De Characterè, etiam patet: quia per singulos Ordines datur aliqua peculiaris potestas in ordine ad Eucharistiã. De hoc plura infra.

Dico Secundò: Character Ordinis supponit characterè Baptismi. Quod adeò verum est, vt si quis careat characterè Baptismi, sit omnino incapax Ordinis: estque id commune Ordini cum cæteris Sacramentis. Baptismus enim tribuit proximam capacitatem ad cætera Sacramenta; vnde dicitur *lanua Sacramentorum*.

Notandum est: Id quod D. Thomas ait q. 35. a. 3. in respons. ad 2. *Si contingat non baptizatum ordinari, & sacramenta administrare, piè credi posse, Christum, qui est summus sacerdos, suppleturum defectum, dando vltimos effectus Sacramentorũ, nempe gratiam; parũ habere soliditatis. Nam ex Scripturis, & Patrum traditione non habemus alium modũ*

17

18

Si non baptizatus ordinetur, & sacramenta administrer, Deus non supplet defectum,

Eeee iij ordina-

ordinarium iustificationis impij, quam per Sacramentum, vel veram contritionem cum voto Sacramenti. Sicut enim non pertinet ad diuinam prouidentiam supplere defectum causarum naturalium, quando illæ causæ defunt, sed procurare vt ordinariè non desint; ita non pertinet ad eam supplere effectum Sacramentorum, quando ipsa Sacramenta reuerà non existunt, sed procurare vt omnia necessaria ad ipsa ordinariè adsint. Quod si aliquando permittat aliquid abesse quod necessarium est ad substantiam Sacramenti, non est existimandum statim eius effectum supplere; sed eodem iudicio, quo permittit vt aliquid ad substantiam Sacramenti requisitum desit, permittit etiam eius effectum abesse.

DVBIUM II.

Virum Character Ordinis supponat Characterem Confirmationis?

19 **R**espondeo: Non necessariò supponere. Vnde, si non confirmatus ordinetur, verè accipiet characterem & potestatem Ordinis: cuius exemplum habemus in Apostolis, qui ordinati sunt in cœna, sed confirmati in Pentecoste. Consentaneum tamen est, vt ante ordinationem sit confirmatus; non enim decet, vt in Ecclesia assumatur quis in ducem, qui in ea nondum adscriptus est in militem.

Non est mortiferum ordinari ante confirmationem.

Aduerte tamen: Non videri peccatum mortiferum, si ante confirmationem ordineris, quamuis id à veniali negligentia excusari vix possit, vt communiter Doctores, Sotus, Victoria, & alij. Nec obstat Concilium Trident. sess. 24. cap. 4. De reformatione; quia præceptum eius nõ dirigitur ad ordinandos, sed solum ad Episcopos, quibus prohibet ne ordinent nondum confirmatos.

DVBIUM III.

Virum Character unius Ordinis supponat Characterem alterius?

20 **R**espondeo: Non supponere. Vnde si quis ordinetur Sacerdos, qui ante non erat Diaconus vel Subdiaconus, ordinatio tamen est valida. Ratio est; quia Ordines non habent necessariam inter se dependentiam, præter Episcopatum, qui necessariò supponit Sacerdotium; vt infra. c. 4. Dub. 1. nu. 33. dicemus. Notandum est; quod ait D. Thomas, q. 35. art. 5. *Ordinem superiorem virtute in se continere Ordinem inferiorem.* Vnde, qui per saltum ordinatus est Sacerdos, habet potestatem, quæ datur per Ordinem Diaconatus, & Subdiaconatus, & per alios inferiores. Imò initio nascentis Ecclesiæ, Minores ordines, Diaconatus, & Subdiaconatus, non dabantur passim omnibus Sacerdotibus, sed solum sacerdotium; vt notat D. Thomas.

Eam tamen exercere non potest.

Aduerte tamè circa hæc Primò: eos, qui ita per saltum ordinati sunt, iure Ecclesiastico esse suspensos ab executione illius Ordinis, & etiam quodammodò Irregulares, sic vt nec Ordinem omissum, nec vltiorem, sine dispensatione possint suscipere.

Potest in eo dispensare Episcopus.

Aduerte Secundò: Episcopum posse dispensare, tum vt Ordinem omissum suscipiant, tum vt etiã

ante per saltum accepto vtantur, tum vt ad vltiorem ascendant; si tamen ante dispensationem non ministrauerint, vt inquit Concilium Trident. sess. 23. cap. 14. De reformatione. Vide Nauar. cap. 25. nu. 71. & cap. 27. n. 242.

CAPVT III.

De distinctione Ordinum.

DVBIUM I.

Quos sint Ordines?

Respondeo: Ordines Ecclesiastici sunt septem numero. Nempe: Sacerdotum, Diaconorum, Subdiaconorum, Acolythorum, Exorcistarum, Lectorum, Ostiariorum. Est contra hereticos huius ætatis, qui solum agnoscunt tres Ordines, scilicet: Episcoporum, Presbyterorum, & Diaconorum, eò quod horum trium dumtaxat fiat mentio in Scripturis; reliquos volunt non esse Ordines, sed ministeria Ecclesiæ, ad quæ sine vlla mystica Ordinatione pro arbitrio Episcoporum, idonei homines assumebantur. Sed

Probatnr ex SS. Patribus, Ignatius, Cornelius, Concil. Romanum I. Concil. Carthagin. IV.

Probatur: Quia Patres iam inde ab initio Ecclesiæ horum Ordinum meminere. D. Ignatius Epistola ad Antiochenos: *Saluto, inquit, sacrum Presbyterorum catum: saluto sanctos Diaconos, saluto Subdiaconos, Lectores, Cantores, Ostiarios, Laborantes, Exorcistas, Cõfessores.* Hic enumerat omnes Ordines, præter Acolythum. Et addit duo officia, quæ non sunt Ordines, nempe Cantores, & Laborantes, id est, Sepelientes mortuos. Et præter hos addit Confessores, id est, qui Christi nomen coram Magistratibus confessi erant. Cornelius Papa epistola ad Fabianum, quam refert Eusebius lib. 6. cap. 3. dicit, *In Ecclesia Romana suo tempore, id est, circa annum Domini 254. fuisse Presbyteros quadraginta sex, Diaconos 7. Subdiaconos 7. Acolythos 42. Exorcistas & Lectores, cum Ostiarijs simul 52.* Hic enumerat septem Ordines. Ijdem numerantur in Concilio Romano priore sub Siluestro I. §. *Si quis*, vbi etiam tempora præscribuntur, quamdiu in singulis Ordinibus versari oporteat. Et in posteriore sub eodem Siluestro cap. 3. ijdem numerantur. Concilium Carthaginense IV. cui interfuit D. Augustinus, à capite 2. vsque ad 9. non solum enumerat prædictos Ordines, sed etiam singulorum ritum exponit. Idem sentiunt reliqui Patres & Doctores Scholastici.

Ratio huius numeri evidens adferri non potest. Congruentia tamen, quam habent Doctores, est valde bona. Numerus enim Ordinum accipiens est ex diuersis functionibus ad Eucharistiam destinatis, quæ est omnium Sacramentorum vertex. Hæ autem functiones sunt septem, è quibus quatuor directè pertinent ad ipsum Sacramentum, tres ad dispositionem suscipientium. Prima ad Sacramentum pertinens, est Eucharistia consecratio; ob hanc functionem est Ordo Presbyterij. Secunda, est eius administratio; ob hanc est Ordo Diaconatus. Tertia, est preparatio materia in vasis sacris; ad hanc functionem est Subdiaconatus. Quarta, est presentatio materia ad altare: ad hanc est Ordo Acolythi. Tres reliquæ functiones pertinent ad disponendos suscipientes, qui sunt immundi. Triplex est enim genus immundorum. Quidam enim sunt In-

21 Septe sunt Ordines.

Probatur ex SS. Patribus.

Ignatius,

Cornelius;

Concil. Romanum I.

Concil. Carthagin. IV.

22 Ratio huius Septenarij.

Ordinum singulorum functiones.

fideles;